Aventurile
echipajului
DOX

PUTEREA ZEULUI

de H. WARREN — Traducere de LIA HARSU

I. — INTÂMPLĂRI MISTERIOSE

— Sir Cunningham, guvernatorul din Calcutta — își începu doctorul Bertram povestirea — spuse următoarele cu prilejul banchetului dat în cinstea noastră:

— Domnilor, dacă vreți să vă duceți într'adevăr la vechiul loc de pelerinaj, dacă vreți cu adevărat să descoperiți făptura aceea misterioasă care-și face de cap acolo, veți întâlni mulți Indieni cari au fața sfâșiată. Oamenii aceștia au izbutit să scape de făptura aceea care-și orbește întâi victimele, pentru ca apoi să le sfâșie.

— Imi dați voie, Sir — întrebase Marian — niciunul din acei Indieni cari au scăpat de făptura misterioasă, n'ar putea spune cum arată? E om, e fiară, ce este?

— Indienii tac — răspunse guvernatorul. Ei cred că e vreun duh rău, care-i pedepsește pentru fapte de-ale strămoșilor lor. In simplitatea lor consideră schilodirea ca o ispășire, care-i va izbăvi pe înaintașii lor. Așa că nu poți afla dela ei cum arată făptura aceea care-i schimonosește.

— Atunci, Sir, nu pot decât să vă repet făgăduiala pe care v'am dat-o de a pleca la Gaya și a încerca să lămuresc taina aceasta — spuse Marian. Poate mai avem parte de o aventură interesantă.

— Eu unul vă doresc izbândă deplină şi puteţi fi siguri de recunoştinţa guvernului nostru, dacă veţi lămuri şi această tai..ă.

Imi adusei aminte de convorbirea asta, când intrarăm în localul poliţiei vechiului oraş de pelerinaj, Gaya. La dorinţa lui Marian, nici guvernatorul, nici inspectorul de poliţie Black nu telegrafiase la Gaya despre sosirea noastră, căci ni se întâmplase să avem neplăceri de pe urma unor astfel de anunţări.

Stârnirăm oarecare curiozitate când intrarăm — cu Pongo şi Maha — în clădirea mare şi nouă a poliţiei, şi sentinela ne măsură din cap până în picioare mainte de a ne trimite la portar. Şi acesta ne privi bănuitor şi mirat, când cerurăm să fim anunţaţi şefului, colonelul Cormick. Prietenul meu fu chiar silit să stăruie ca să-l facă pe portar să ne anunţe cel puţin ajutantului colonelului, locotenentul Jerry.

Aveam cu noi scrisori de recomandaţie dela mai toţi guvernatorii — precum şi dela Sir Cunningnam — ceea ce ne făcea să fim mai îndrăzneţi. Afară de asta, numele noastre erau cunoscute în toată India, datorită gazetelor care descriseseră pe larg aventurile noastre, aşa că ne bucuraserăm de cea mai bună primire, pretutindeni.

De data asta, însă, lucrurile păreau să fie altfel. Portarul telefonă locotenentului Jerry, îi spuse numele noastre foarte lămurit, apoi aşeză receptorul la loc şi, înălţând din umeri, zise scurt:

— Domnilor, locotenentul Jerry este pentru moment foarte ocupat. Trebue să mai aşteptaţi.

— Mariane — zisei eu — poate ar fi în măsură portarul să ne spună numele unui hotel mai bun, unde să ne putem odihni niţel. Când domnul colonel Cormick va avea vreme pentru noi, să trimită după noi.

— Şi eu mă gândeam aşa la început — spusè Marian, foarte liniştit — dar e mai bine să aşteptăm aici până vom fi vorbit cu şeful poliţiei. Bagajele noastre stau bine la gară.

Luaserăm hotărârea de câtva timp, să ne lăsăm ranitele şi armele în gara oraşului unde soseam, până găseam un adăpost unde să aducem lucrurile. Stârneam totdeauna luareaminte când treceam înarmaţi până 'n dinţi prin străzile paşnice, deşi aveam dela guvernatorul fiecărei provincii anglo-indiene, permisiunea de a purta arme... şi a ne folosi de ele.

In buzunarul din dreapta, purtam fiecare câte un mic revolver automat, cumpărat la Calcutta. Erau arme minunate, şi atât de mici încât le puteam ascunde în palmă. Şi deşi gloanţele erau de calibru mic, aveau o foarte mare putere de pătrundere.

Cu gura pe jumătate portarul ne arătă o bancă. Bravul slujbaş englez dădu apoi din cap morocănos, şi aruncând o privire nu prea drăgăstoasă spre Maha, zise:

— Ascultaţi, domnilor, chiar dacă suntem în India, trebue să ştiţi că nu-i voie să intraţi cu leoparzi în localurile autorităţilor.

— Dar ăsta de ici nu-i leopard, ci un biet ghepard — răspunse Marian, prietenos.

— Leopard, ghepard, tot ala el mormăi portarul. Oricum, e animal de pradă. O să

vedeţi d-v. că domnul locotenent Jerry o să dea ordin să fie împuşcat.

— Eu cred că domnul locotenent n'o să fie chiar atât de rău.

— Vom trăi şi vom vedea! mai mormăi portarul, cu ţâfnă.

Marian nu se dădu însă bătut. Işi scoase tabachera şi oferi portarului una din ţigările minunate pe care ni le dăruise lordul Cunningham.

— Cred că fumatul nu e oprit? întrebă el, amabil. Ia poftim, rogu-te...

— Ah, par să fie din alea bune! făcu slujbaşul, mirat şi scoase o ţigară. Din păcate, însă, fumatul nu e îngăduit aici. Sunt atât de bune ţigările astea că nu te rabdă inima să nu fumezi îndată!

— Uite vezi, la fel se întâmplă şi cu mine — spuse Marian, zâmbind. Cred şi eu că-s bune... le avem dela lordul Cunningham.

Portarul holbă ochii când auzi numele guvernatorului.

— Il cunoaşteţi pe lord? îngăimă el. Atunci firesţe că puteţi fuma. Să-l mai întreb odată pe domnul locotenent Jerry dacă vă poate primi?

— Nu, mulţumesc! refuză Marian. După ce şi-o sfârşi treburile importante ce le are ne va anunţa el colonelului. Avem timp berechet. Dar până atunci poate eşti d-ta în măsură să ne povesteşti ceva despre oraşul ăsta. Lordul ne-a vorbit despre o chestie cu totul deosebită, care s'ar fi petrecut aici în ultimul timp.

— Oh, v'a povestit lordul despre asta? exclamă portarul.

Se holbă deodată la noi cu gura căscată; își adusese probabil aminte că citise cândva numele noastre.

După câteva clipe se bătu cu palma peste frunte, ne salută milităreşte şi zise:

— Mă iertaţi, domnilor, că nu mi-am adus aminte îndată de numele d-v. Acum ştiu ce vă aduce aici. Cu siguranţă că lordul v'a rugat să lămuriţi taina, pe care în zadar se silesc de câteva săptămâni s'o limpezească cei mai buni slujbaşi ai noştri. Am dreptate când pun în legătură venirea d-v. aici cu făptura aceea misteriasă care a rănit grav până acum numeroşi pelerini?

— Cam aşa e — răspunse Marian — dar te-aş ruga să nu se afle. Şi acum te rog să-mi povesteşti ce ştii despre chestia asta!

— Cu plăcere, domnule Farrow — se grăbi să spună portarul. Acum vreo şase luni afacerea a ajuns la urechile poliţiei noastre. Dacă ţii socoteală însă cât de muţi sunt Indienii când e vorba de lucruri religioase, se poate presupune că întâmplările acelea misterioase s'au petrecut mai de mult. Una din patrulele noastre a găsit întâmplător, la marginea oraşului, lângă o pădurice, cadavrul sfâşiat al unui pelerin, care, judecând după îmbrăcăminte, părea să fi fost un om foarte avut. S'a crezut că e victima unui tigru rătăcit.

„După câteva zile, medicul poliţiei, doctorul Thomson, a raportat că are în îngrijirea sa un pelerin bogat, a cărui faţă e toată sfâşiată. Presupunea că un tigru lovise cu laba în capul nenorocitului. Cum a scăpat omul de fiara aceea, n'am putut afla, căci nu vrea să dea vreo lămurire. Orb, cu chipul înfiorător

la vedere, s'a înapoiat acum câteva zile în țara sa.

„Dar n'a fost singurul. In cursul ultimelor șase săptămâni am descoperit șapte morți și șapte oameni orbiți. Aceștia din urmă au refuzat cu îndărătnicie orice lămuriri; numai unul singur, un bătrân, a strigat în delir că trebuia să ispășească păcatele strămoșilor săi.

„Știți, poate, domnilor, că Gaya este un loc de pelerinaj, unde vin pelerinii ca s'aducă jertfe în fața statuii zeului Gaya, în scopul iertării păcatelor strămoșilor lor. Credincioșii aceștia cred că misteriosul monstru care s'a ivit aici este un duh rău, care-i pedepsește încă pe pământ pentru păcatele mai mari ale strămunilor.

„Am trimis cei mai buni vânători, nădăjduind că vor izbuti să răpună fiara, care probabil că este un tigru rătăcit. Totul a fost în zadar, însă. Și alaltăieri a căzut victimă chiar unul din cei mai capabili oameni ai noștri. I-am descoperit cadavrul, sfâșiat în chip oribil. O lovitură de labă i-a sfârtecat fața. Dea Domnul să izbutiți d-v., domnilor, să lămuriți taina aceasta! Până acum ați limpezit lucruri cari au fost, poate, mai misterioase și pline de primejdii.

Rămăsei uimit cu desăvârșire, nu atât de cele auzite, cât de felul în care se exprima portarul; cum nu m'aș fi așteptat la un om atât de simplu ca el. Tot așa gândea probabil și Marian, căci se uită mirat la omul care vorbise și-l întrebă:

— Nu-ți fie cu supărare, domnule, dar aș vrea să știu dacă ești de meserie portar?

Slujbaşul râse cu amărăciune, apoi răspunse:

— Nu, domnilor, am fost mutat disciplinar aici, din Calcutta, acum opt săptămâni şi mi s'a dat slujba de portar. Până atunci eram inspector de poliţie, sub locotenentul Jerry. Poate că v'a istorisit lordul Cunningham despre cazul inspectorului Mitchell, pe care-l veţi găsi aici ca portar?

— Nu, domnule Mitchell — răspunse Marian. Dar pentrucă mă interesează chestia, te-aş ruga pe d-ta să mi-o povesteşti. Şi locotenentul Jerry a fost mutat disciplinar?

Fostul inspector râse iarăşi cu amărăciune:

— Nu, domnilor, locotenentul Jerry a venit mai târziu aici. Şi bănuiesc că i s'a dat ordin să mă ţină sub observaţie, pentrucă până acum nu s'a putut dovedi nimic în sarcina mea. E vorba de dispariţia unor documente importante, care au fost furate din camera mea din localul poliţiei, la Calcutta. Dăduserăm de urma unei mari contrabande de opiu şi de arme, care sunt strict oprite. Am primit o scrisoare pe al cărei plic se afla menţiunea: „Important pentru opiu şi arme!"

„Tocmai când mă pregăteam s'o deschid, lordul Cunningham mă chemă în cabinetul său. Pusei scrisoarea în dosarul cu hârtii de rezolvat şi mă dusei la lord, căruia îi făcui un raport amănunţit asupra stadiului în care se afla chestia cu contrabandele. Când m'am înapoiat în odaia mea peste o jumătate de ceas, dosarul dispăruse. N'a mai fost găsit de atunci. După un lung interogatoriu mi s'a luat gradul de inspector şi am fost mutat

aici ca portar. Judecătorii au dat de înțeles că nu se poate dovedi în sarcina mea c'aș fi părtaș la contrabande, însă n'aș fi totuși străin de ele. Pentru neglijența de care dădusem dovadă, fui degradat și mutat disciplinar. Locotenentul Jerry a fost însă trimis — cred cu siguranță aceasta — ca să observe dacă n'am dosit actele și dacă nu stau în legătură cu contrabandiștii.

— Ai lăsat actele pe masă? întrebă Marian.

— Nu, domnule Farrow, le-am pus într'un sertar al biroului meu, pe care l-am încuiat cu cheia. Când m'am înapoiat, am găsit broasca spartă.

Tonul cu care vorbise portarul era atât de sincer, încât Marian se grăbi să spună:

— Noi nu suntem detectivi, domnule Mitchell, dar ne vom ocupa și de cazul d-tale, dacă vom avea noroc și vom limpezi chestia cealaltă. Îți pot spune însă că nu mă îndoiesc de spusele d-tale.

Fostul inspector strânse mâna pe care i-o întinse Marian, și zise mișcat:

— Domnule Farrow, nu știu cum ți-aș putea mulțumi dac'ai izbuti, într'adevăr, să dai de urma hoților. A! uite că vine locotenentul!

Prin fereastra lojei portarului, care dădea pe coridorul localului poliției, puteam cuprinde cu privirea scara largă care ducea la etaje.

Locotenentul Jerry făcea o impresie bună. Era înalt și subțirel, tip de sportiv.

Când intră însă în loja portarului, văzurăm

că chipul său desmintea această impresie bună dela 'nceput. Nu c'ar fi fost urât, dar avea o expresie atât de disprețuitoare, de parcă am fi fost cu toții prea supușii săi servitori. Și privirea ochilor săi albaștri era atât de rece, încât s'ar fi putut spune că omul acesta n'avea suflet.

Ne salută scurt, apoi se adresă cu asprime lui Mitchell:

— Cred că știi destul de bine că în încăperile funcționarilor inferiori fumatul e oprit. Nici vizitatorilor nu le este îngăduit asta. De ce n'ai interzis domnilor să fumeze? D-ta, în special, Mitchell, ai toate motivele să respecți cu strictețe regulamentul.

Fostul inspector dădu dovadă de un calm vrednic de admirat. Stătea smirnă și-l privea pe locotenent cu ochi mari. Dar Marian nu-i lăsă timp să răspundă, căci zise:

— Portarul n'are nicio vină, deoarece ne-a atras atenția că fumatul e oprit.

— Așa! Dar atunci ar fi fost de datoria lui să vă poftească afară din clădirea poliției, dacă țineați cu tot dinadinsul să fumați — spuse Jerry, rece. Să lăsăm însă asta! Doriți să vorbiți domnului colonel? Eu sunt aghiotantul său, așa că-mi puteți spune mie ce vă aduce aici. Colonelul nu primește străini, așa cu una cu două.

— Atunci spune-i te rog colonelului că venim la dânsul cu o recomandație a lordului Cunningham — răspunse Marian, calm. Scopul vizitei noastre i-l voiu împărtăși personal colonelului.

Locotenentul tresări ușor, apoi însă zise, disprețuitor:

— Ah, acum îmi amintesc! D-v. aţi avut câteva aventuri pe pământul Indiei şi norocul v'a venit în ajutor. Aici însă nu veţi prea avea noroc, dac'aţi venit pentru tigrul acela care a sfâşiat şi rănit câţiva oameni. Mă voiu ocupa eu mai serios de fiara asta vicleană şi o s'o răpun. Dar o să-l întreb pe colonel dacă vrea să vă primească.

Iacu legătura telefonică cu cabinetul colonelului şi zise:

— Domnule colonel, aici sunt domnii Farrow şi Bertram, însoţiţi de un Negru şi un ghepard. Susţin că au venit aici cu o recomandaţie a lordului Cunningham. Doriţi să-i primiţi pe domnii aceştia?

Răspunsul colonelului fu foarte scurt, căci locotenentul puse la loc receptorul după câteva clipe şi zise, batjocoritor:

— Colonelul pare chiar să ia foarte în serios vizita d-v., domnilor. Probabil că a luat drept bune relatările cu privire la aventurile d-v., pe când eu, ca să fiu sincer, le consider exagerate. Poftiţi vă rog!

Pe coridorul primului etaj colonelul ne şi ieşi în întâmpinare. Felul cum ne salută era în contrast izbitor cu purtarea aproape obraznică a aghiotantului său.

— Mă bucur din inimă că am prilejul să vă cunosc, domnilor — spuse el, strângându-ne mâinile.

Nu-l uită nici pe Pongo al nostru şi privi cu admiraţie statura uriaşă a credinciosului camarad.

— Poftiţi în camera mea — zise el apoi.

Aşteptă să intrăm noi toţi şi-l mângâiă pe Maha, care trecu pe lângă el. Locotenentul

Jerry vru să intre și el, dar Marian zise:

— Domnule colonel, aș dori să vorbesc numai cu d-v. și v'aș ruga să-l îndepărtați pe locotenent.

Colonelul păru încurcat, făcu totuși un semn scurt lui Jerry. Acesta plecă, dar îl văzui mușcându-și cu furie buza și mă bucurai.

— Domnule Farrow, ai vreun motiv deosebit să-l îndepărtezi pe aghiotantul meu? întrebă acum colonelul. El e mâna mea dreaptă și un băiat foarte capabil. E drept însă că prin felul său de a fi, îi cam supără pe străini uneori. E un om care se ține cu strictețe de regulamente și cred că nimeni nu l-ar putea abate dela datorie.

— Eu însă cred că știu ceva pentru care locotenentul ar fi în stare s'o facă — spuse Marian, încet.

Apoi făcu un semn lui Pongo, care rămăsese la ușă, și imediat uriașul se răsuci în călcâie binișor, și deschise dintr'odată ușa.

Locotenentul Jerry, care stătuse în fața ușii, se dădu înapoi turburat, dar își regăsi repede cumpătul și zise:

— Domnule colonel, socot de datoria mea să rămân pe aproape, ca să pot îndepărta vreo primejdie ce v'ar amenința.

— Vedeți, așa e el! spuse Cormick, zâmbind. Nici chiar în d-v. n'are încredere. Poți fi însă fără grijă, Jerry — se adresă apoi locotenentului — domnii nu sunt primejdioși. Du-te în camera dumitale!

— Am înțeles, domnule colonel — spuse Jerry, salută militărește și dispăru.

După ce Pongo închise ușa, Marian spuse:

— Asta e scrisoarea de recomandație a lordului, domnule colonel. Am venit încoace ca să facem cercetări cu privire la făptura aceea misterioasă care ucide sau schilodește pe bieții pelerini. După cum îmi spunea portarul, și unul din detectivii d-v. a căzut victimă mai zilele trecute. Fostul inspector Mitchell mi-a povestit în amănunt cum stau lucrurile, așa că nu mai e nevoie să vorbim despre asta. V'aș ruga numai, domnule colonel, să ne dați un adăpost unde să fim în siguranță.

— Veți locui la mine, nu mai încape vorbă — răspunse colonelul Cornick. Veți fi în deplină siguranță, căci bungalow-ul meu e veșnic păzit. Nu pricep însă de ce nu vreți să stați de vorbă cu mine aici despre misterioasele întâmplări, căci nu-mi pot închipui că l-ați bănui oarecum pe aghiotantul meu, numai pentrucă are un fel de a fi cam ciudat. Și-apoi, nu știu dacă Mitchell v'a informat cum trebue. El a fost degradat și mutat disciplinar, după cum vă va fi povestit, de sigur. Nu găsesc corect din partea lui că nu v'a anunțat imediat, ci a preferat să lungească vorba cu d-v. Probabil că vroia să vă convingă de faptul că i s'a făcut o nedreptate.

— Eu i-am pus întrebările — răspunse Marian. Nu e el de vină că a trebuit să așteptăm atâta; ne-a anunțat îndată aghiotantului d-v., care ne-a lăsat însă să așteptăm.

V'aș ruga chiar, domnule colonel, ca în tot timpul șederii noastre aici să ni-l dați pe Mitchell drept călăuză. Omul acesta îmi place.

— Hm... e drept că face impresie bună — încuviință colonelul — și știți că dorințele d-v. sunt porunci pentru mine. O să mă bucur dacă veți izbuti să dovediți, totuși, nevinovăția lui, deși a trecut multă vreme dela întâmplarea aceea din Calcutta. Îmi închipui eu că o să încercați. D-v. sunteți gata oricand să veniți în ajutorul unui năpăstuit.

— Firește că voiu încerca — spuse Marian, încetișor.

Băgai de seamă că se uita cu luare-aminte la o ușă care ducea în odaia învecinată. Apoi urmă, tot în șoaptă:

— Probabil că acolo alături e camera aghiotantului d-v.?

— Da, d-le Farrow — răspunse Cormick.

Clătină capul, mirat, dar își măbuși totuși vocea, pe când urmă, râzând:

— E ciudat cum acest slujbaș conștiincios e bănuit adesea numai din pricina firii sale aspre și corecte. Cred însă că o să vă încredințați curând că îl bănuiți pe nedrept.

— In interesul d-v. m'aș bucura și eu, domnule colonel, dac'ați avea un aghiotant atât de capabil — spuse Marian. Dar n'am manifestat nicio bănuială împotriva locotenentului. Acum v'aș ruga, însă, să dați dispoziții să fim transportați la bungalow-ul d-v.

— Viu și eu, domnilor — spuse colonelul. Aveți bagajele cu d-v.?

— Nu, le-am lăsat în gară — răspunse prietenul meu. Ar putea să le ia Mitchell și să ni le aducă la vila d-v.

— Dacă țineți într'adevăr să-l aveți pe lângă d-v., firește că ăsta poate fi primul său serviciu — spuse Cormick, șovăitor. Țin să vă mai previn odată, domnule Farrow, că trebue să țiți cu luare-aminte față de Mitchell, împotriva căruia eu personal n'am nimic, dar mă călăuzesc numai după referințele ce mi s'au dat în privința lui.

— In cazul de față, domnule colonel, eu judec cu inima — spuse Marian, râzând. Dacă n'aveți nimic împotrivă, deci, putem porni.

— Hm... locotenentul Jerry e totdeauna oaspetele meu seara — zise colonelul, șovăitor. Vă supără dacă va veni și el?

— Deloc! se grăbi să răspundă Marian.

Stătu pe gânduri câteva clipe, apoi urmă:

— De altfel, cred că o să se scuze pentru astăseară. Spunea că vrea să pornească și el ca să dea de urma acelei făpturi misterioase. Bănuiește că e vorba de un tigru viclean.

— O să-l rămână desamăgit, dacă-și închipuie asta — zise Cormick, cu hotărâre. Eu sunt vânător bătrân și am împușcat mulți tigri până acum. Și am văzut și mulți oameni sfâșiați de tigri. Nenorociții ăștia de aici, omorâți sau schilodiți, își datorează soarta altei fiare, nu unui tigru. Te pomenești că e chiar un om, deși nu-mi vine să cred asta.

— Vom vedea noi despre ce e vorba — spuse Marian. Dar acum să mergem!

Colonelul apăsă pe un buton de sonerie și după câteva clipe intră din odaia alăturată locotenentul Jerry.

— Porunca, domnule colonel? întrebă dân-

sul, fără să ne bage în seamă.

— Mă duc acasă — răspunse Cormick. Domnii sunt oaspeții mei pe tot timpul cât vor sta în oraș. Conform dorinței domnului Farrow, Mitchell va fi atașat persoanei dumnealor, așa că e scutit de serviciu. Să te aștept diseară?

— Vă cer iertare, domnule colonel — spuse Jerry — dar pentru astă-seară am ceva treabă.

— Bine! făcu Cormick, aruncând o privire mirată spre Marian. Dă ordin să tragă mașina la scară!

După ce locotenentul ieși, colonelul zise:

— Parc'ai fi prezicător, zău așa, domnule Farrow! Care va să zică are de gând să pornească în căutarea făpturii misterioase, numai pentrucă ați apărut d-v. aici. Sunt curios să văd cine va ieși întâi.

Coborârăm și în fața lojei portarului îl găsirăm pe locotenent, care-i raportă colonelului că mașina ne aștepta. Marian se 'ntoarse spre portar și-i zise:

— Domnule Mitchell, domnul colonel mi-a împlinit dorința și te-a pus la dispoziția noastră pe tot timpul cât vom rămâne în Gaya. Ești liber de serviciu, deci, și vei asculta de noi. Trag nădejde că o să lămurim repede chestia care ne-a adus încoace, apoi ne vom ocupa și de a d-tale. Uite recipisa pentru bagajele și armele noastre. Te rog să ne aduci lucrurile la bungalow-ul domnului colonel. Poate mai întreprindem încă în seara asta ceva împotriva făpturii misterioase.

— Vă mulțumesc din suflet, domnule Farrow! spuse Mitchell, plin de bucurie. N'o să uit niciodată bunăvoința dv.

Mașina străbătu în goană străzile orașului și, după un sfert de ceas, ajunserăm în fața unei uriașe porți de bronz, păzită de doi polițiști.

Bungalow-ul era clădit în stilul obișnuit al locuințelor coloniale engleze, dar făcea o impresie idilică prin curățenia sa, culorile luminoase în care era vopsit și bogăția de flori.

— Asta e opera fiicei mele Daisy — spuse colonelul, cu mândrie, văzând privirile noastre admirative. Nădăjduiesc că o să vă simțiți bine la mine.

— Cu siguranță — răspunse Marian, politicos. Ah, ce priveliște frumoasă!

De pe terasa unde urcasem, văzurăm la dreapta o spărtură printre tufele dese și copacii înalți, de care era plină grădina întinsă. O apă lată își purta pe acolo valurile mulcome, care scânteiau roșietic în soarele ce asfințea.

— Acesta e fluviul Phalgu — ne lămuri colonelul. O să-l aveți mereu înaintea ochilor, atâta vreme cât veți locui în casa mea, căci ferestrele odăilor de musafiri răspund spre apă. Fiți bineveniți sub acoperământul meu.

Cele două odăi care ni se dădură erau aranjate cu mult gust.

— Fiică-mea conduce toată gospodăria — mai spuse colonelul, cu mândrie — până se 'ntoarce soția mea din Anglia, adică peste o jumătate de an. Atunci cred că Daisy o să mă părăsească, deoarece aghiotantul meu e pretendent la mâna ei. Și trebue să vă spun că n'am nimic împotrivă. Jerry e un băiat

capabil şi vrednic de încredere, după cum vă spuneam, şi va putea oferi soţiei sale o viaţă îmbelşugată, căci acum câteva săptămâni a moştenit o rudă bogată din Anglia, precum mi-a spus când a venit aici. Când era la Calcutta n'ar fi fost o partidă prea strălucită din punct de vedere al situaţiei materiale.

— Il cunoaşteţi încă din Calcutta? întrebă Marian, interesat.

— Da, am fost câteva zile oaspeţii lordului Cunningham, cu prilejul plecării soţiei mele spre Europa. Incă de pe atunci am băgat de seamă ce impresie puternică a făcut fiica mea Daisy asupra locotenentului Jerry.

— S'au şi logodit? întrebă Marian, şi mi se păru că citesc puţină îngrijorare în glasul său.

Prietenul meu dădu însă mulţumit din cap când colonelul răspunse negativ şi adăugă, oarecum încruntat, că fiica lui nu părea deloc să înţeleagă marele noroc ce i se oferea.

Cormick nu băgă de seamă jocul de sentimente din glasul şi de pe chipul lui Marian, căci se auzi o bătaie în uşă şi imediat trecu pragul o tânără fată, pe care colonelul ne-o recomandă drept fiică-sa Daisy.

Putea să fie mândru, bunul colonel, căci nu mai văzusem până atunci o făptură atât de fermecătoare. Eu, biet burlac bătrân, simţii un val de căldură la inimă şi mă gândii cât de rău s'ar fi potrivit această minune de fată, alături de locotenentul acela cu ochi reci şi cu suflet aşijderea.

Tânăra Daisy ne privi cu admiraţie nestăpânită câteva clipe, apoi izbucni:

— Cred că d-v., domnilor, o să veniți de hac fantomei îngrozitoare care-și face mendrele pe aici. Bietul tata nu mai are liniște de când s'a ivit monstrul acela.

— Trag și eu nădejde, domnișoară, c'o să lămurim curând taina — răspunse Marian.

— Nu mai spune! făcu colonelul, mirat. Vorbești așa de parc'ai și fi găsit o urmă, domnule Farrow.

— Mai știi! răspunse Marian. Dovezi n'am încă; doar o bănuială slabă.

— Eu am auzit că bănuielile nu vă înșeală niciodată — zise colonelul. Cum faci asta, domnule Farrow?

— Foarte simplu: ținând mereu ochii deschiși și urechile de asemenea.

— Dar atunci, domnule Farrow, trebue să-l și fi văzut pe făptuitor — sau poate că i-ai și vorbit? întrebă colonelul, cu uimire. Care e: Mitchell sau... locotenentul Jerry? Cu alte persoane n'ați venit în atingere de când sunteți aici.

— Uitați se vede, domnule colonel, că v'am văzut și pe d-v. — spuse Marian, zâmbind. Dar să lăsăm gluma! N'am vrut să spun deloc că l-am și văzut pe vinovat. Din tot ce aud cu privire la o afacere misterioasă, eu trag încheieri asupra temeiurilor unei crime. Și când ajung să-mi apropii o explicație, nu mai e atât de greu să descopăr pe făptuitori.

— In teorie ar fi simplu de tot ce spui d-ta — își dădu părerea colonelul — dar cred că în practică lucrul stă altfel. Mă bucur însă că ai atâta încredere. A! îmi pare că vi se aduc bagajele. A durat cam mult.

— O fi fost lume multă la gară — căută să-l scuze Marian pe Mitchell.

Portarul intră cu bagajele.

— Unde ai întârziat atât? întrebă colonelul. Ai fi putut lua o maşină ca s'ajungi mai repede aici.

— Aşa am şi făcut — răspunse Mitchell, cam încurcat, după cum mi se păru — dar am dat în gară de un cunoscut, cu care am stat de vorbă într'o chestie foarte importantă. Nu credeam că aducerea bagajelor e atât de urgentă.

— Nu face nimic! zise Marian. Dacă vrei, ne poţi ajuta la despachetat.

Mitchell îşi muşcă buzele, şi făcu o mişcare ca şi cum ar fi vrut să părăsească odaia, apoi însă se scutură ca de ceva, şi zise:

— Firește, domnule Farrow.

Şi luă imediat raniţa mea, ca s'o deschidă.

Daisy Cormick se duse să pregătească cina. Marian îşi luase raniţa şi începu s'o desfacă. Mitchell fusese mai repede, căci o şi deschisese pe a mea, şi vru să scoată lucrurile dinăuntru. Atunci însă Pongo, care stătuse la fereastră, strigă deodată:

— Atenţiune, Massers, fiţi cu băgare de seamă!

— Da — spuse în aceeaşi clipă şi Mitchell, speriat — aici nu e ceva în regulă. Sau nu cumva aţi vârât d-v. pe dinafară ace cu gămălie prin pânză?

— Ce, ace cu gămălie? făcu Marian. Ce vrei să spui?...

Deschise repede raniţa, apoi zise:

— Intr'adevăr, s'au vârît aici ace cu gămălie în aşa fel, încât oricine ar fi băgat mâna

înăuntru s'ar fi înțepat. Mare drăcovenie! Acele au o lucire veninoasă... aș pune rămășag că-s otrăvite. Un atentat, firește! Și din faptul acesta trag încheierea că făptura aceea misterioasă a și aflat de sosirea noastră aici.

— Asta întrece orice închipuire! făcu colonelul. O să ordon cercetări severe de tot! Mitchell, ai venit cu bagajele de-a-dreptul încoace, sau l-ai întâlnit pe cunoscutul acela al d-tale după ce le scoseseși din gară?

— L-am întâlnit pe cunoscutul acela înainte de a scoate bagajele dela depozit — răspunse Mitchell. După aceea am scos lucrurile și am venit îndată încoace. Ticăloșia asta trebue deci să se fi întâmplat în timp ce bagajele se aflau în depozit.

— Atunci trebue să ne începem cercetările de acolo! spuse colonelul, cu energie. O să aflu eu cine a pus la cale această încercare de asasinat. Cine e cunoscutul acela al d-tale, Mitchell?

Fostul inspector deveni deodată foarte stingherit, se vedea că e în căutarea cuvintelor, pentru ca în cele din urmă să îngâne:

— Domnule colonel, asta a fost o chestiune cu totul personală. Omul pe care l-am întâlnit întâmplător, cu siguranță că n'are nimic de-a-face cu toată povestea.

— Hm... făcu Cormick, aruncând o privire cercetătoare asupra portarului. Bine, mă duc chiar eu la gară să mă informez.

— Tată, locotenentul Jerry te cheamă urgent la telefon! strigă Daisy din odaia cealaltă.

Colonelul se scuză și părăsi repede încăperea.

Trebue să mărturisesc că și eu începui să prind bănuială asupra fostului inspector. Era ciudat că adusese atât de târziu bagajele și că nu vroia să spună cu cine se întâlnise.

Aruncai o privire întrebătoare spre Marian, dar el era foarte ocupat cu scoaterea acelor suspecte din ranița sa. Iar Mitchell se aplecase asupra sacului meu și-l curăța de zor de acele care mi-ar fi adus moartea, poate.

Pongo, însă, se 'ntorsese nepăsător și privea pe fereastră. Îl observam fără voie și deodată văzui că trupul i se încordă.

Se uita cu atenție afară, spre fluviu, apoi clătină capul, își trecu mâna peste ochi, ca și cum ar fi vrut să se încredințeze că e treaz, după aceea își reluă atitudinea de nepăsare. Totuși, privirea și-o ținea ațintită asupra unui punct, care trebuia să fie de partea cealaltă a grădinii.

Mă apropiai de el și-l întrebai încetișor:

— Pongo, ce-ai văzut acolo?

Cam încurcat se întoarse și răspunse, zâmbind:

— Oh, Pongo crede visat. Pongo crede văzut colo la dreapta în tufiș animal mare, mai mare ca Pongo. Animal însă dispărut îndată. Pongo s'a înșelat.

Tocmai vroiam să răspund ceva, când ușa se deschise de-odată, și colonelul dădu buzna înăuntru, roșu de mânie, răstindu-se la portar:

— Mitchell, de ce ai căutat să-mi ascunzi că ai stat de vorbă cu Deslay? Lucrul acesta îmi pare foarte suspect. Știi prea bine că și Deslay e sub bănuială de a fi furat actele pe care le avuseseși d-ta în păstrare.

— Domnule colonel — răspunse Mitchell, recăpătându-și sângele rece — am trecut sub

tăcere întâlnirea mea întâmplătoare cu Deslay, pentrucă n'avea nicio legătură cu chestia. Știu, e drept, că Deslay e și el bănuit, însă dânsul e nevinovat și amândoi vrem să dovedim că un altul e făptașul. Deslay, care a fost concediat atunci, n'a mai găsit slujbă și vrea să locuiască la mine până ce afacerea va fi lămurită.

— Asta e foarte frumos din partea d-tale! zise Marian. Așa dar, domnule colonel, locotenentul Jerry l-a văzut pe Mitchell în gară? Nu l-ați întrebat ce-a căutat acolo?

Cornick făcu un gest de mânie și răspunse:

— Se pare că ai ceva împotriva aghiotantului meu, domnule Farrow, deși ți-am spus că aș dori să-l am de ginere. N'am de ce să ascund că Jerry mi-a comunicat că s'a luat după Mitchell, ca să-l spioneze.

— Foarte bine! făcu Marian. Să lăsăm asta! Dar n'ar strica să puneți pe cineva să cerceteze la gară cine s'a putut apropia de bagajele noastre.

III. — O NOUĂ TICĂLOȘIE

— Cum vreți! spuse colonelul, cam în silă. O să trimit un detectiv dibaciu. Eu personal sunt prea cunoscut și-apoi nu mă prea pricep să-i iscodesc pe oameni.

— Da, domnule colonel, trimiteți un detectiv! încuviință Marian. Dar ce spunea locotenentul cu privire la încercarea de atentat cu acele otrăvite?

— Vă puteți închipui cât de îngrozit a fost!

S'a bucurat nespus că ați descoperit la timp ticăloșia. Și mai spunea... dar despre asta vom putea sta de vorbă mai târziu — schimbă el discuția, aruncând o privire asupra lui Mitchell.

— Foarte bine! zise Marian. La cină vom discuta cu amănunțime cazul. Acum o să ne spălăm repede și o să ne schimbăm hainele.

După ce colonelul ieși, Marian se apropiă de Mitchell, care tocmai întindea frumos costumul pe pat, și-i spuse în șoaptă:

— Domnule Mitchell, lasă asta, o putem face și singuri! Nu te-am luat pe lângă noi în calitate de servitor. Trebue să joc puțin teatru, ca să-i înșelăm pe oameni, și în primul rând pe făptaș. Va trebui să ne ajuți să lămurim taina acelor crime și poate că prin asta vom izbuti să facem lumină și în cazul d-tale. Am acum o idee pe care vreau s'o și aduc la îndeplinire. Mai înainte însă Pongo trebue să-mi spună ce-a văzut colo la fluviu. Am ascultat numai în treacăt adineaurea.

Uriașul Negru spuse iarăși că trebue să se fi înșelat, când i se păruse c'a văzut un animal uriaș în tufișul des.

— Pongo, tu știi prea bine că de obiceiu nu te prea înșeli — zise Marian. A fost un elefant? Asta e drept c'ar putea fi mai mare ca tine, după cum spui.

— Nu fost Temba — răspunse Pongo. Făptură acelea mers în două picioare, Pongo crezut întâi că este om. Apoi văzut ceva care seamănă blană, lucește în soare.

— Nu cumva vei fi văzut făptura aceea misterioasă, care sfâșie oamenii atât de grozav? întrebă Marian, mirat. Ce va să ziță

tufișul acela din dreapta... E astfel așezat încât dintr'însul se poate privi în odăile noastre. Vom pune deci în aplicare ideea mea. O să umplem cu pături hainele noastre ca să pară că sunt oameni în ele, și drept capete vom lua perniţele acelea de colo. Peste câteva minute, când se va lăsa întunericul, vom așeza manechinele astea la fereastră și vom aprinde lumina. Pun rămășag că va urma în scurt timp un al doilea atentat asupra noastră. Să ne grăbim!

Deși eram surprins de ideea aceasta a prietenului meu, îi urmai totuși pilda și mă desbrăcai repede. Pentru cină trebuia să ne îmbrăcăm cu haine mai curate.

In vremea asta Mitchell învălătuci păturile cu atâta dibăcie, încât le puteam vârî în surtuce. Perniţele de pe divan le legarăm cu sfoară, dându-le forma rotundă a unor capete omenești. Marian mai prinse câte o sfoară de fiecare surtuc umplut, apoi, pe când lega perniţele deasupra, spuse:

— Bănuiesc că se va trage asupra noastră dinspre tufișul acela — adică asupra păpușilor. Dacă vor fi nimerite, sau chiar dacă se vor trage două gloanţe la rând în ele, vom trage repede de sfori și vom răsturna manechinele de pe scaune. Asta o să-i facă pe nemernicii aceia să creadă că am fost uciși sau grav răniți. A! uite că s'a și întunecat! Repede manechinele la fereastră și să aprindem lumina!

Traserăm două fotolii în fața ferestrei și așezarăm manechinele unul în fața altuia, încât să dea impresia că stăteam de vorbă noi doi. Merserăm apoi spre ușă, unde ne

ghemuirăm, şi Marian aprinse lumina. Fiecare din noi ţinea în mână una din sforile manechinelor.

Nu trecură decât două minute şi... două gloanţe detunară unul după altul. Cele două manechine fură nimerite... în cap. Gloanţele se înfipseră în peretele de deasupra noastră şi noi traserăm repede manechinele de pe fotolii.

— Domnule Mitchell — spuse Marian — voiu deschide acum uşa, d-ta te vei strecura repede afară în patru labe, şi după ce te vei ridica în picioare pe coridor, vei intra în cameră. Cu gesturi speriate vei alerga la fereastră şi te vei apleca peste cele două manechine. Deoarece se prea poate ca atentatorul — sau atentatorii — să tragă şi asupra d-tale, apleacă-te repede când vei fi la fereastră. Dă apoi buzna afară din cameră, ca şi cum ai vrea să înştiinţezi pe colonel, şi cu prilejul acesta stinge lumina! In felul acesta atentatorul nu va şti ce se mai întâmplă aici. Ba nu... mai bine să tragi perdelele groase dela fereastră şi vom lăsa lumina aprinsă.

Mitchell se achită pe deplin de această însărcinare. După ce perdelele fură trase, ne ridicarăm şi merserăm spre cele două manechine.

Gloanţele străbătuseră prin perniţe şi găurile făcute de ele erau tocmai în locul unde ar fi fost tâmpla.

— Primejdios individ ticălosul acela! făcu Mitchell, care pălise. E nevoie de multă dibăcie ca să nimereşti atât de bine. Trebue să fie un puşcaş minunat. Hm... dar asta nu se poate!

— Ce vroiai să spui, domnule Mitchell? întrebă Marian. Se pare că te gândeşti la o anumită persoană, care şi-a dobândit un renume de bun ţintaş?

— Păi... cam aşa — răspunse fostul inspector. M'am gândit chiar la doi bărbaţi cari trec drept trăgători de frunte. Unul e locotenentul Jerry, celălalt Deslay, fosta mea ordonanţă. Dar de niciunul din ei nu poate fi vorba.

— Şi eu cred tot aşa — spuse Marian — totuşi ştiu cel puţin că în crimele alea misterioase e amestecat şi un om, căci trebue să fi tras din tufişul în care cu puţin înainte a văzut Pongo fiara aceea ciudată. Prin urmare, omul nostru o fi stând în legătură cu această dihanie.

Cormick intră în cameră şi se uită înmărmurit la cele două păpuşi pe care le aşezasem pe divan şi pe care începurăm să le desbrăcăm. Marian îi povesti pe scurt despre atentat şi bietul colonel cât p'aci să aibă o criză de nervi.

Deodată se uită pătrunzător la Mitchell şi zise:

— Trăgătorul acesta trebue să fi fost un adevărat maestru. Tufişul de unde a tras e la vreo optzeci de metri depărtare. Deslay era şi el un ţintaş minunat şi e curios că s'a ivit tocmai aici.

— Despre asta vorbeam şi eu cu domnul Farrow — spuse Mitchell, calm. Deslay a sosit abia azi la Gaya, nici nu-l cunoaşte pe domnul Farrow şi n'are de ce să-l omoare. Dar şi locotenentul Jerry e un bun ţintaş, dar i-am spus imediat domnului Farrow că niciu-

nul din aceştia doi nu poate fi bănuit, numai pentrucă sunt înzestraţi cu acest dar. Îmi închipui, domnule colonel, că mă suspectaţi şi pe mine, nădăjduiesc însă să pot dovedi că vă înşelaţi.

— O să mă bucur dacă va ieşi la iveală nevinovăţia d-tale şi în chestia aceea din Calcutta — răspunse Cormick. Nici n'o să mă mai amestec în afacerea asta de aici; să se ocupe domnul Farrow singur de ea. V'aş sfătui numai să fiţi cu băgare de seamă.

— N'aveţi nicio grijă, domnule colonel. Aş vrea să văd ce mutră va face criminalul când ne-o vedea, acum după ce ne crede pe lumea cealaltă.

— Ce-aveţi de gând să faceţi acum? întrebă colonelul.

— Sunt de părere să mergem la masă — răspunse Marian. Lampa din odaia asta o lăsăm să ardă, ca să creadă criminalul — dacă mai stă la pândă — că e mare turburare aici. Sunt curios să aflu ce-o să descopere detectivul pe care l-aţi trimis la gară să facă cercetări, domnule colonel.

— I-am spus să vie aici să-mi dea raportul — răspunse Cormick.

Când intrarăm în sufragerie, unde masa era pusă, Daisy Cormick se uită speriată la noi şi întrebă:

— S'a tras asupra d-v., domnilor? Asta e îngrozitor! Nu vă e teamă?

— Deloc — răspunse Marian, zâmbind. Cu vremea te obişnuieşti cu toate.

Ne aşezarăm la masă şi mâncarăm cu poftă din bucatele minunate. Pongo ceruse să i se aducă mâncarea în odaia lui.

La vreo jumătate de ceas de când ne aşezaserăm la masă, un servitor indian al colonelului anunţă că detectivul sosise. Acesta era un tânăr cu chipul foarte inteligent, care-şi făcu raportul în cuvinte puţine: un slujbaş dela depozitul de bagaje văzuse acolo un tânăr Indian, care însă a dispărut fulgerător prin fereastră. Unul din funcţionari, care privise după Indian, băgase de seamă că acesta era cât p'aci să-l răstoarne pe locotenentul Jerry, care tocmai sosise. Funcţionarul strigase locotenentului, pe care-l cunoştea, să-l oprească pe Indian, dar acesta se strecură cu dibăcie prin mulţime. Din depozitul de bagaje nu lipsea nimic.

— A spus slujbaşul că a comunicat pe îndelete întâmplarea, domnului locotenent Jerry? întrebă Marian.

Detectivul răspunse afirmativ, ceea ce-l făcu pe prietenul meu să dea din cap mulţumit.

Colonelul, însă, spuse, cam nedumerit:

— Asta ar fi trebuit să mi-o spună Jerry când m'a chemat la telefon mai adineauri, ca să-mi comunice întâlnirea lui Mitchell cu Deslay. Ei, probabil că n'o fi dat importanţă faptului. Bine, Combat, sunt mulţumit de d-ta.

Detectivul salută, apoi plecă.

— Îmi închipui eu acum că iarăşi îl bănuiţi pe locotenentul Jerry, domnule Farrow — zise colonelul. Dar eu socot că e foarte firesc să fi uitat să pomenească de acest Indian, dat fiiind că avea să-mi comunice faptul celălalt, mult mai important.

— Se 'nţelege — încuviinţă Marian — prin întrebarea ce-am pus-o detectivului am căutat

numai să abat bănuielile cari ar fi căzut asupra domnului locotenent.

Acum se amestecă în vorbă Daisy Cormick, care ascultase cu interes:

— Tată, tu îi ieĭ mereu apărarea lui Jerry, pe când eu nu pot să-l sufăr. Pe omul acesta rece şi misterios îl cred în stare de orice faptă urâtă. Uneori are în ochi o expresie atât de ciudată, cum n'am mai văzut la alţi oameni. In momentele acelea mi-e groază de dânsul.

Imi veni să râd văzând mutra desamăgită pe care o făcu colonelul. Prin cuvintele fetei, se spulberase deodată visul său: căsătoria locotenentului Jerry cu fiică-sa. Se făcuse roşu la faţă şi tocmai vroia să răspundă, când intră iar servitorul, anunţând pe... locotenentul Jerry.

— Să poftească! se grăbi să spună colonelul, bucuros.

Aruncă o privire ameninţătoare fiicei sale, apoi se ridică şi se duse la uşă. Jerry intră şi salută milităreşte pe superiorul său. Când ne zări însă pe noi, chipul său se schimonosi atât de tare de groază, încât colonelul rămase înmărmurit.

— Jerry, ce ai? întrebă el, înspăimântat.

Marian se ridică. In mâna dreaptă ţinea un revolver, pe care-l scosese repede din buzunarul dela spate. Se apropiă de locotenent şi zise cu gravitate:

— Aghiotantul d-v. s'a înspăimântat văzându-ne încă în viaţă, domnule colonel. Crezuse că ne-a împuşcat, din tufiş. E al doilea atentat al dumnealui, îndreptat împotriva noastră şi care a dat greş. Tânărul Indian care a fost zărit în depozitul de bagaje, este, firește,

complicele său. N'a pomenit de el când v'a vorbit la telefon, numai ca să cadă bănuiala asupra lui Mitchell și Deslay. Și am curajul să susțin că tot Jerry a furat la Calcutta documentele privitoare la contrabandele de opiu. De asemenea, susțin că e în legătură cu monstrul acela care a vârît spaima în oamenii de aici din oraș.

Infățișarea lui Jerry era aceea a unui om zdrobit. Colonelul părea că nu se mai îndoiește de vinovăția lui.

— Jerry, cum ai putut face asta? izbuti el să îngâime. Am ținut atât de mult la d-ta! Jerry... vorbește... spune că nu e adevărat... spune că domnul Farrow greșește!

Dar locotenentul tăcea mereu. Privea cu adâncă tristețe la Daisy Cormick, care plângea înăbușit, acoperindu-și fața.

— Vă voiu da eu răspunsul — spuse Marian. Pe mine m'a izbit îndată privirea lui Jerry și fiica d-v. spunea și dânsa că o treceau fiorii când vedea expresia aceea în ochii locotenentului. Jerry a căzut la patima opiului. A început cu contrabanda de opiu, apoi a urmat furtul actelor, care a fost ușor pentru el, deoarece odaia lui se afla alături de aceea a lui Mitchell. După cum bănuiesc, aici în Gaya s'a apucat să-i jefuiască pe preoții bogați, împreună cu fostul său tovarăș de contrabandă. Și d-v., domnule colonel, v'a povestit că a pus mâna pe o moștenire mare. Poate că iubirea ce o avea pentru fiica d-v., împreună cu patima opiului, l-a făcut să încerce orice pentru a se îmbogăți. Și diavolul stupefiantelor l-a orbit într'atât încât nu l-a

lăsat să vadă grozăvia de a deveni complicele unui ucigaș înfiorător.

Daisy Cormick întinse mâinile ca spre a se apăra de Jerry.

— El să mă iubească?! făcu ea, îngrozită. Oh! e un păianjen desgustător, care-și ucide victimele și le suge sângele. E o insultă amarnică pentru mine ca omul acesta să cuteze a mă iubi.

Jerry se făcu roșu o clipă, apoi se îngălbeni ca un mort.

— Da... te iubesc — zise el cu glas slab. Am vrut să fiu bogat și diavolul opiului m'a prins în mrejile sale. Iartă-mă că te-am iubit. Imi voiu ispăși vina.

— Stai! strigă Marian și ridică arma.

Jerry dusese repede mâna la buzunar. Știam că prietenul meu îi va zvârli, cu un glonț, revolverul pe care vroia să-l scoată.

Fu prea târziu însă. Locotenentul scoase arma, zâmbi trist tinerei fete, apoi își trase un glonț în inimă. Se prăbuși atât de repede, încât Marian, care sări la dânsul, nu-l mai putu prinde în brațe.

IV.—O NOUĂ INCERCARE DE CRIMĂ

Colonelul rămase ca împietrit. Il zguduise prea adânc faptul că omul în care avusese atâta încredere, nu era decât un hoț și complicele unui ucigaș.

— Vă pricep durerea, domnule colonel — zise Marian. Opiul are puterea de a supune pe cei mai energici bărbați. Păcat că Jerry s'a împușcat, căci aș fi vrut să aflu dela el

numele adevăratului criminal. Dar poate că şi-a luat viaţa tocmai pentru a nu fi ispitit să trădeze numele acesta. Va trebui să facem singuri cercetări.

— Mintea mea nu poate să priceapă — bâigui colonelul cu glas obosit. Care va să zică Jerry trăia două vieţi în acelaşi timp? Faţă de mine era ofiţerul corect şi conştiincios, iar pe de altă parte era un hoţ şi ucigaş.

— Pricep cât sunteţi de îndurerat, domnule colonel — spuse Marian — dar va trece şi asta. Ar fi bine să dispuneţi transportarea cadavrului, iar fiica d-v. să fie dusă sus.

Daisy mai stătea ca încremenită, privind la trupul lui Jerry. Ochii ei frumoşi se umplură de lacrimi şi ea zise:

— M'am purtat prea aspru cu el... sunt vinovată de moartea lui.

— Nu, domnişoară — răspunse Marian — Jerry e singur vinovat de sfârşitul pe care l-a avut. Tot n'ar fi scăpat de spânzurătoare. A! se pare că ni se anunţă ceva nou!

Servitorul indian al colonelului intrase cam grăbit în odaie. Cormick însă trecuse în biroul său, ca să dea dispoziţiunile cuvenite. Marian îl întrebă ce se întâmplase, la care servitorul răspunse că un poliţist cere să vorbească imediat cu colonelul.

— Condu-l în biroul domnului colonel! spuse prietenul meu.

Daisy se 'ntoarse spre Marian şi zise, printre lacrimi:

— Domnule Farrow, mă duc în odaia mea. Nu vă îngrijiţi de mine, căci îmi va trece.

Mai aruncă o privire asupra cadavrului, apoi ieşi din încăpere.

— Haide, Robert — zise Marian — pare să se fi întâmplat ceva serios, altminteri poliţistul n'ar fi fost atât de grăbit să dea ochi cu gazda noastră.

Tocmai când ne pregăteam să ieşim, colonelul intră în odaie, urmat de un poliţist.

— Ah, bine că nu mai e aici Daisy! zise el. Domnilor, în apropiere, la malul fluviului Phalgu, a fost atacat iarăşi un pelerin. Haideţi repede, a fost transportat la comisariat! Poate aflăm ceva dela el.

Secţia poliţienească nu era departe. Ajunserăm acolo peste câteva minute şi poliţistul de serviciu raportă că doctorul Thomson şi sosise, ca să dea îngrijiri rănitului.

Intrarăm într'o încăpere mică. Pe o masă îngustă era întins trupul Indianului, care purta un veştmânt de mătase foarte bogat.

Doctorul Thomson răspunse la întrebarea colonelului:

— Ca de obiceiu... faţa complect sfâşiată, ochii scoşi. E îndoelnic dacă tânărul va supravieţui. A! uite că-şi vine în simţiri!

Un geamăt ieşi dindărătul pansamentului gros, apoi rănitul întrebă în englezeşte:

— Ce mi s'a întâmplat?

— Ai fost atacat şi grav rănit — răspunse Marian. L-ai văzut pe agresorul d-tale?

— Era o făptură uriaşă, nu semăna deloc a om — răspunse Indianul. Blană păroasă şi dinţi sclipitori... Şi înainte de a-mi pierde cunoştinţa mi se păru că auzisem un strigăt.

Se pipăi la piept, apoi spuse, speriat:

— Mi-a dispărut punga cu diamante. Mi-a dat-o tata s'o aduc jertfă zeiţei Gaya. Erau

douăzeci de diamante mari. Şi punga cu bani mi-a dispărut de asemenea.

— Domnule Farrow — zise colonelul, agitat — vrei să mergem chiar acum la locul unde s'a dat atacul?

— Da — încuviinţă Marian. Ah, ce-a fost asta?

Rănitul scoase un ţipăt înăbuşit. Doctorul se aplecă deasupra lui şi după câteva clipe ne spuse:

— A murit. Mă mir că a dus-o până acum.

— Atunci putem pleca imediat! hotărî Marian.

Doi poliţişti — cei cari descoperiseră pe rănit — ne călăuziră la fluviul Phalgu. Îl străbăturăm într'o barcă, apoi merserăm o bucată spre miazăzi.

— Ne apropiăm de tufa aceea mare din faţa casei d-v., domnule colonel — zise Marian. Poate avem noroc şi dăm de tovarăşul lui Jerry, care a dresat cine ştie ce dihanie ca să atace oamenii la o poruncă.

— Aici e locul unde l-am găsit — zise unul din poliţişti.

Ne aflam la marginea ţarinilor întinse, care duceau până la pădurea îndepărtată. La stânga noastră era un brâu des de tufe, presărat cu copaci; acesta se 'ntindea până la fluviu.

Între acest brâu şi ţarini ducea un drum pe care mergeau pelerinii, după cum ne spuse colonelul. Până atunci nu se dăduse nicium atac acolo.

— Cu siguranţă că ne aflăm în apropierea ascunzătoarei ucigaşului. N'a dat nicio lovitură pe aici, pentru ca să nu dea loc la o cer-

cetare amănunțită a locului. Domnule colonel, trimiteți un polițist să aducă pe Pongo și Maha! Ghepardul va putea mirosi urma dihaniei.

In vreme ce polițistul se 'ndrepta spre vila colonelului, noi cercetarăm cu luare-aminte locul unde se dăduse atacul. Luna lumina din plin, așa că n'aveam nevoie să aprindem lămpile de buzunar.

Se vedea o baltă de sânge pe nisipul alb, dar nici o urmă a făpturii misterioase. Deodată, Marian exclamă:

— Ah! ăsta e într'adevăr un om grozav de viclean. A netezit pământul aici cu o creangă, a șters urmele fiarei. Dar n'o să-i folosească la nimic. Maha al nostru nu se lasă înșelat de tertipuri de astea.

Marian se îndreptă acum spre brâul de pădure. Pământul era aci acoperit cu mușchiu des, mărunt. In micile luminișuri de care dădurăm acolo, nu văzurăm niciun fel de urme, deoarece mușchiul acoperise iarăși întipăriturile.

— N'are niciun rost — spuse Marian — trebue să ne 'ntoarcem și să-l așteptăm pe Pongo. Ah, ce fuse asta?

Un sgomot slab se auzise undeva pe aproape. Scoaserăm îndată pistoalele și ne uitarăm cu încordare la tufe.

Marian închisese puțin ochii, ca să vadă mai bine. Iarăși se auzi sgomotul — ca și cum cineva ar fi pufăit cu putere — de data asta foarte lămurit din dreapta, unde se găseau țarinile. Ne 'ntoarserăm repede, dar tufele nu se mișcau.

— O fi dincolo, în drum — șopti Marian.

Hai să ieșim de aci! Dar să fim cu ochii 'n patru, căci sunt încredințat c'avem de-a-face cu un potrivnic foarte primejdios.

Știam bine că prietenul meu avea acum o bănuială hotărâtă, dar nu spuse nimic, ci porni încet înaintea noastră, cu revolverul gata pregătit.

Mă simții ușurat când ieșirăm din pădurice și văzurăm câmpul liber înaintea noastră. Ne aflam într'un luminiș aproape rotund, care se întretăia cu drumul.

Ridicarăm repede armele, căci pe dreapta se ivise o făptură. Dar imediat le lăsarăm iar în jos: era polițistul pe care-l trimisese colonelul, ca să-i aducă pe Pongo și Maha.

— Ei, ce e? întrebă Cormick, în șoaptă. Unde e Pongo?

Omul se apropiă și spuse că Pongo și ghepardul și porniseră pe urmele misteriosului ucigaș. Pe el îl sfătuise să rămână în șosea, căci presupunea că „Massers" ai lui vor ieși în curând iar din pădurice. Pongo cu Maha dispăruseră între tufe.

— Bine — spuse Marian — să-l așteptăm deci aici pe Pongo. Presupun că va ieși cu Maha pe aici prin apropiere, deoarece potrivnicul nostru se află și el pe aproape. D-ta n'ai băgat de seamă nimic? se adresă el polițistului.

— Ba da — răspunse omul, șovăind — credeam însă că m'am înșelat. Mi se păruse că văd o făptură uriașă, păroasă, care apăruse într'o tufă, dar a dispărut iarăși, cu repeziciune. Când m'am oprit în fața acelei tufe, n'am mai auzit nimic.

— Unde a fost asta? întrebă Marian.

— La câțiva pași de acest luminiș, — răspunse polițistul.

— Hai să mergem într'acolo, poate ne întâlnim cu ea.

Vrurăm să pornim iar, dar rămaserăm încremeniți locului, căci o putere tainică ne atrase privirile spre o tufă mare de pe marginea stângă a luminișului.

V. — PUTEREA ZEULUI

Numai ochii îi puteam mișca. Mă silii să privesc în lături și văzui că Marian, colonelul și cei doi polițiști stăteau și ei nemișcați, holbându-se la tufă.

Nu vedeam ce se ascundea în tufiș, trebuia să privim într'acolo și nu puteam mișca nici un mădular. Și lângă noi se afla făptura misterioasă, care-și prăpădea victimele în chip atât de înfiorător. Oare încremenirea de care ne simțeam cuprinși să fi fost în legătură cu dânsa? Oare nenorocitele victime erau și ele mai întâi paralizate, înainte de a fi sfâșiate?

Imi adunai toată energia ca să mă scutur de paralizia care mă cuprinsese, dar nu-mi fu cu putință. Un sgomot slab porni acum dinspre stânga luminișului, din tufa spre care eram siliți să privim.

Izbutii iarăși să-mi întorc ochii și să privesc pe drumul care ducea prin spatele acestei tufe. Și deodată mă simții cuprins de o mare bucurie, căci acolo se ivise Pongo, ținând de sgardă pe Maha.

Se luaseră deci pe urmele făpturii miste-

rioase și acum trebuiau să se întâlnească neapărat cu ea — numai dacă nu l-ar damblagi și pe Pongo forța aceea tainică ce izvora din tufiș.

Într'adevăr, uriașul — care stătea aplecat — se ridică și rămase ca încremenit. Ne zărise. Dar ridicarea și înmărmurirea lui fusese numai din pricina spaimei care-l cuprinse la vederea noastră. Nici el nu-și putea lămuri ce putere tainică ne ținea acolo nemișcați.

Privi cu teamă de jur-împrejur, apoi își trecu mâna stângă peste frunte, dădu drumul lui Maha și făcu un pas spre noi.

— Massers, ce este? șopti el, oprindu-se iar.

Aș fi vrut să-i răspund, dar nu eram în stare. Putui numai să-l privesc cu ochi măriți și bănuii că și ceilalți erau în stare să facă asta.

Maha dispăru spre dreapta, de-a-lungul drumului, și probabil că urmărea acum singur dihania.

— Massers, ce este? repetă Pongo întrebarea, de data asta mai stăruitor.

Făcu încă un pas spre noi, se opri apoi iarăși, nedumerit. Băgasem de seamă că nu aruncase încă nicio privire spre tufa care se găsea la dreapta lui.

Mă rugam în gând ca să-i vie în minte lui Pongo să cerceteze tufa; poate că atunci ar fi distrus forța aceea misterioasă care ne paraliza. Îl văzui clătinând capul. Nu-și explica deloc atitudinea noastră ciudată.

Dar iată că, presimțind probabil că nu se petrec lucruri curate în tufiș, făcu vreo

câțiva pași spre dreapta. Ajunse la marginea luminișului și fui nevoit să-mi rostogolesc ochii, ca să-l pot vedea.

O spaimă nespusă mă cuprinse; căci și Pongo păru să fie atins de forța aceea misterioasă, care izvora din tufa aceasta din dreapta.

Câteva clipe se holbă la tufă, apoi clătină capul cu putere și își trecu iarăși mâna peste frunte.

Se părea că se silește să se scuture de această forță ciudată și întorcând capul spre noi, ne privi aiurit și întrebă pentru a treia oară:

— Massers, ce este?

Atunci văzui ceva groaznic. In ochii noștri grozăvia trebue să se fi ivit fulgerător, pentru Pongo, cel puțin, schimbarea din privirile noastre fu o prevenire, căci fără să se 'ntoarcă sări în lături.

Și tocmai la timp ca să se ferească de o lovitură grozavă, dată de o dihanie uriașă, care se ivise fulgerător îndărătul lui. In clipa următoare se iscă o luptă, care-mi îngheță sângele în vine.

Potrivnicul lui Pongo era un urs buzat, lung de peste doi metri și care-l întrecea pe camaradul nostru. Și acest soiu de urși dau primele lovituri, cu ghiarele lungi și ascuțite, totdeauna în fața victimei, ca s'o orbească. Aceasta era așa dar făptura misterioasă care ucisese atâția inși.

Bietul Pongo! Din pricina atacului neașteptat al fiarei, nu mai avusese timp să-și scoată cuțitul. Ursul îl înșfăcase cu laba dreaptă, ca să-i zdrobească șira spinării, și ridică stân-

gă, cu ghiarele ascuțite și încovoiate, spre fața lui Pongo.

Uriașul Negru se îndoi pe spate și-și apără obrazul cu brațul stâng. Dar cu toată puterea-i supraomenească, nu s'ar fi putut împotrivi unui astfel de dușman. Și când fiara va fi sfârșit cu Pongo, cu siguranță că se va năpusti asupra noastră, ca să ne sfâșie unul după altul. Acum înțelegeam mijlocul de care se slujea ticălosul, care stătea probabil ascuns în tufiș, până ne va putea jefui fără teamă.

Prin vreo otravă cunoscută numai de el, își damblagea, probabil, victimele, apoi venea ursul, domesticit de dânsul, și-i sfâșia pe nenorociții lipsiți de apărare.

O clipă închisesem ochii, ca să nu fiu nevoit să văd înfiorătorul spectacol. Dar când privii iar într'acolo, tabloul se schimbase...

Ca un fulger se repezi deodată Maha asupra ursului, *(vezi ilustrația de pe copertă)* și-l înhață de pulpă. Fiara dădu drumul lui Pongo și se 'ntoarse spre ghepardul, care cutezase să-l atace. Maha însă se și dăduse înapoi și ursul căzu în bot.

Credinciosul animal stătea în fața lui, mârâind furios. Camaradul nostru Negru își recăpătase sângele rece în vremea asta. Chipul său strălucea de dorul luptei și ochii-i zvârleau fulgere. Își smulsese cuțitul enorm, îl ridică și se năpusti asupra fiarei.

Văzând primejdia, ursul se 'ntoarse iar și se ridică. Dar acum avea de-a-face cu doi dușmani de temut.

Maha nu se lăsă. Își înfipse din nou colții în pulpa ursului, fiara se 'ntoarse, izbi cu

laba, dar nu-l nimeri pe ghepard, care sărise iar în lături cu multă dibăcie.

Pongo făcu acum o săritură înainte, cuțitul său șuieră prin aer și se înfipse în spatele dușmanului. Fiara păroasă se rostogoli la pământ.

Pongo sări iar după ea, cu cuțitul ridicat. Știa că prima lovitură nu fusese mortală.

Ursul era grav rănit, totuși se ridică iar și izbi cu furie în Pongo.

Camaradul nostru păru o clipă pierdut — numai o clipă, însă, se aplecă pe cât putu mai mult și lovitura de labă a fiarei nu-l ajunse. Apoi cuțitul uriașului scânteiă iarăși.

De jos în sus Pongo dădu o lovitură puternică în coastele ursului. Și acum avusese — chiar dacă numai o clipă — timp să țintească.

In același moment el și sări înapoi și-l strigă la dânsul pe Maha, care se pregătea să atace fiara din flanc.

Fiara uriașă stătea nemișcată. Imi dădu în gând că trebuia să facă aproape aceeași mutră ca noi. Se scurseră câteva clipe. Pongo cu Maha stăteau în fața dihaniei, care părea împăiată, atât era de nemișcată.

Deodată însă scoase un horcăit, se clătină pe cele patru labe, apoi se prăbuși greoiu la pământ. Se mai zvârcoli puțin, după care „demonul" își dădu sufletul.

Ceea ce făcuse Pongo întrecea într'adevăr orice închipuire. Chiar dacă Maha îi venise în ajutor și-i salvase viața în prima clipă, totuși lupta ce o dăduse uriașul, înarmat numai cu un cuțit, era un act de eroism ca puține altele.

Dacă n'aș fi fost țintuit locului de acea pa-

ralizie ciudată, m'aș fi repezit la credinciosul nostru camarad și i-aș fi strâns mâna cu căldură. Dușmanul acesta primejdios fiind învins, nu mai aveam de ce ne teme acum.

E drept că s'ar mai fi putut întâmpla ca și Pongo să fie paralizat de acea forță misterioasă, la fel cum se 'ntâmplase cu noi. Și atunci, ucigașul adevărat, care se pricepuse să dreseze fiara, ne-ar fi putut ucide și pe noi, fără să fim în stare să ne apărăm.

Lupta între Pongo și primejdioasa namilă se desfășurase pe partea dreaptă a luminișului. Și acolo era o tufă mare și deasă, asupra căreia Pongo își ațintì deodată privirea.

Din păcate nu puteam vedea ce se petrece în tufa aceea, căci nu eram în stare să-mi întorc privirea atât de mult. Văzui însă că Pongo se aplecă deodată și în același timp se zvârli în lături, la pământ.

Un obiect mic, strălucitor, sbură deasupra lui, — atât de repede că văzui numai o dungă subțire, sclipitoare. In clipa următoare, însă, Pongo se ridică fulgerător, și cu o săritură ca de panteră se aruncă în mijlocul tufișului.

Din frunzișul acestuia se auziră trosnete de crengi și foșnete. Putui vedea că întreg tufișul se clătina cu putere — și-mi spusei că poate izbutise Pongo să pună mâna pe misteriosul ucigaș.

Dar forța aceea stranie care ne paralizase pe noi, venea doar din tufa de pe partea stângă a luminișului! Gândurile mi se încâlcirâ. Ce se întâmpla oare? Ce taine întunecate — cum numai India le cunoaște — ne învăluiau aici?

Lupta — căci luptă era — din tufiș devenea tot mai înverșunată. Cel puțin de-am fi putut vedea cu ce fel de dușman se încăierase Pongo acolo! Să fi fost oare un al doilea urs, căruia credinciosul nostru camarad nu i-ar mai fi putut ține piept, în mijlocul frunzișului care-l împiedeca?

Deodată trosniră crengile tufișului, pe marginea rariștei și două trupuri se rostogoliră afară. Erau Pongo și un Indian, care avea numai un șorțuleț de culoare închisă în jurul mijlocului. Acesta era un uriaș, aproape cât camaradul nostru. Ba poate să fi fost chiar mai puternic, numai că-i lipsea sprinteneala credinciosului Negru.

Se iscă o luptă pe viață și pe moarte între cei doi coloși. Indianul încleștase mâna dreaptă a lui Pongo. Știa că ar fi fost pierdut în clipa când uriașul nostru camarad ar fi izbutit să-și libereze această mână, în care ținea cuțitul său care făcea minuni. Dar și Pongo trebuia să paralizeze mâna celuilalt, căci era și el amenințat de un pumnal mare, pe care îl scosese dușmanul său.

Totul era acum cine va putea răbda mai multă vreme, sau cine ar fi izbutit mai curând să-și libereze mâna dreaptă. Ca doi pești uriași pe uscat se zvârcoleau luptătorii.

Prin mișcările lor veniră în apropierea tufișului de pe partea stângă a luminișului, acolo unde se ascundea forța aceea misterioasă care ne paralizase pe noi.

Și atunci se întâmplă ceva... Din tufiș răsună deodată o chemare slabă, ca și cum un om ar fi scos o exclamație de uimire și bucurie în același timp. In clipa următoare cren-

gile se desfăcură și un alt Indian ieși în luminiș.

Rareori văzusem o făptură atât de venerabilă, maiestuoasă, ca a acestui bătrân. De sub turbanul verde ieșea la iveală un păr alb ca zăpada, și barba lungă, albă, îi cădea până la brâu aproape. Omul avea trăsături de o noblețe ne mai întâlnită, și niște ochi mari, negri, cu o strălucire ce te hipnotiza.

Ne aruncă o privire scurtă și simții un fior rece trecându-mi prin trup, întocmai ca atunci când simțisem pentru întâia oară cuprinzându-mă paralizia aceea ciudată.

Apoi se 'ntoarse spre cei doi luptători, cari nici nu băgaseră încă de seamă prezența lui, urmând să se războiască cu înverșunare. Bătrânul Indian păși spre ei. Atunci veni în goană și Maha. Credea, probabil, că moșneagul era o primejdie pentru Pongo, căci mârâind întărâtat, se azvârli asupra lui.

Mă speriai de moarte; dacă Maha îl sfâșia pe bătrânul Indian, atunci se putea întâmpla să rămânem veșnic în starea aceea de paralizie în care ne aflam acum. Simții instinctiv că eram legați de bătrânul acesta, că de el depindea să ne redobândim putința de a ne mișca mădularele.

Și bătrânul nu făcu nicio încercare de a se apăra de ghepard.... Îl privi numai pe Maha — și deodată animalul se opri în mijlocul săriturii. Se uită stingherit la bătrân, apoi se dădu încetișor îndărăt, părând foarte speriat. Rămase liniștit pe loc, la oarecare depărtare.

Indianul nu-i mai dădu nicio atenție. Se 'ntoarse spre cei doi luptători și privi în jos

la ei. Deodată, mișcările lor deveniră mai încete. Se părea că mușchii li se înțepeniseră ca prin farmec.

După o clipă stăteau amândoi nemișcați, într'o atitudine încordată, ținând încleștată unul altuia mâna dreaptă. Moșneagul dădu din cap, apoi se 'ntoarse spre noi.

Pași agale, se opri în fața noastră și ne privi cercetător. După aceea dădu iar din cap și deodată ochii săi căpătară o strălucire cu totul neobișnuită.

Simții din nou furnicătura aceea ciudată prin trup, sângele începu să-mi curgă mai repede în vine, un val de căldură îmi trecu prin spate... și îmi putui mișca mădularele în voie.

Aproape că nu-mi venea să cred, de aceea ridicai încet brațele, întorsei capul și văzui că tovarășii mei făceau același lucru.

Cu glas adânc, pătrunzător, bătrânul Indian grăi:

— Domnilor, trebuia să vă fac să simțiți la 'nceput puterea mea, puterea zeului Gaya, care mi-a fost trecută mie. Vă socoteam în primul moment făptuitorii acelor crime groaznice, cari au făcut atâtea victime printre pelerinii credincioși. De mult am pornit în căutarea acelei făpturi misterioase și abia azi am ajuns în ținutul acesta. Camaradul d-v. negru, care a răpus ursul, se află și el în puterea mea, dar odată cu el și cel mai mare dușman al meu, de care mai știu acum că el a dresat ursul ca să-i sfâșie pe bogații pelerini. Este Garra, care avusese înainte vreme pretenții asupra puterii zeului, dar care din pricina vieții destrăbălate pe care o ducea a fost găsit nevrednic pentru aceasta.

„Toată ambiția lui Garra este pentru puterea lumească. A vrut să se îmbogățească repede și noi știm că la Calcutta făcea contrabandă de opiu; îl țineam mereu sub ochi, deoarece îi cunoșteam setea de răzbunare.

„Prin crimele acestea vroia să aducă ocara asupra sfântului oraș al zeului Gaya, dar în același timp vroia să adune și bogății. Domnule colonel, aveți pretenții asupra criminalului sau vreți să-l lăsați pe seama judecătorilor noștri?

— Trebue să-l predau justiției noastre — răspunse colonelul, care era foarte turburat.

— Atunci luați-l! spuse bătrânul.

Se 'ntoarse la cei doi luptători nemișcați și privi în jos la ei. După scurt timp Pongo al nostru începu să se miște, își smulse mâna dreaptă din strânsoarea Indianului, ridică repede cuțitul, ținându-l o clipă în aer, apoi lăsă însă încetișor brațul în jos. Și tot atât de încet se ridică, privi cu ochii rătăciți în jos la Indianul uriaș, apoi dădu drumul brusc mâinii.

Indianul era tot paralizat, în aceeași stare în care îl adusese bătrânul, cu forța sa misterioasă.

— Luați-l și pedepsiți-l! spuse moșneagul, liniștit, către colonelul Cormick. Până îi va suna ceasul din urmă va mai rămâne în puterea zeului pe care a vrut să-l trădeze.

— Naghi, să rămână așa? întrebă colonelul.

— Da, rămâne în puterea mea. Lucrurile pe care le-a furat pelerinilor se vor fi aflând pe aproape. Voiu pune pe preoții mei să le caute.

Se înclină înaintea noastră, ne mai privi

odată cu ochi mari, apoi se făcu nevăzut în acelaşi tufiş din care ieşise.

Ne uitarăm nedumeriţi unul la altul câteva clipe, apoi Marian întrebă cu glas scăzut:

— Domnule colonel, cine a fost bătrânul acela?

— Căpetenia preoţilor templului — răspunse Cormick. El are cea mai mare putere aici în Gaya. Şi am simţit şi noi această putere, pe care dânsul o numeşte „puterea zeului".

— Da, am simţit-o într'adevăr — răspunse Marian, cu seriozitate. Oh, India, mari sunt minunile pe care le arăţi tu bieţilor muritori!

Indianul Garra rămase în starea lui de catalepsie vreo câteva zile, când fu judecat şi osândit la spânzurătoare pentru nelegiuirile sale. Zadarnic încercase Thomson să înlăture puterea misterioasă a bătrânului preot.

Mitchell îşi redobândi slujba de inspector, de asemenea şi Deslay. Aceşti doi oameni năpăstuiţi ne rămaseră recunoscători pentru toată viaţa.

Plecarăm mai departe, la Benares, unde ne aşteptau alte peripeţii — încheiă doctorul Bertram.

Sfârşitul volumului: Puterea zeului

Volumul următor va fi intitulat:

Păianjenii doctorului Galla

Publicaţie periodică. — Apare săptămânal

No. 163 — Joi 2 Iulie 1936

Redactor responsabil: ST. FREAMĂT

10% reducere

vă oferă

Colectura IG. HERTZ

din

Calea Victoriei 5

la toate raioanele librăriei sale
fără nicio restricțiune, cumpărând

un bilet la Loteriei de Stat

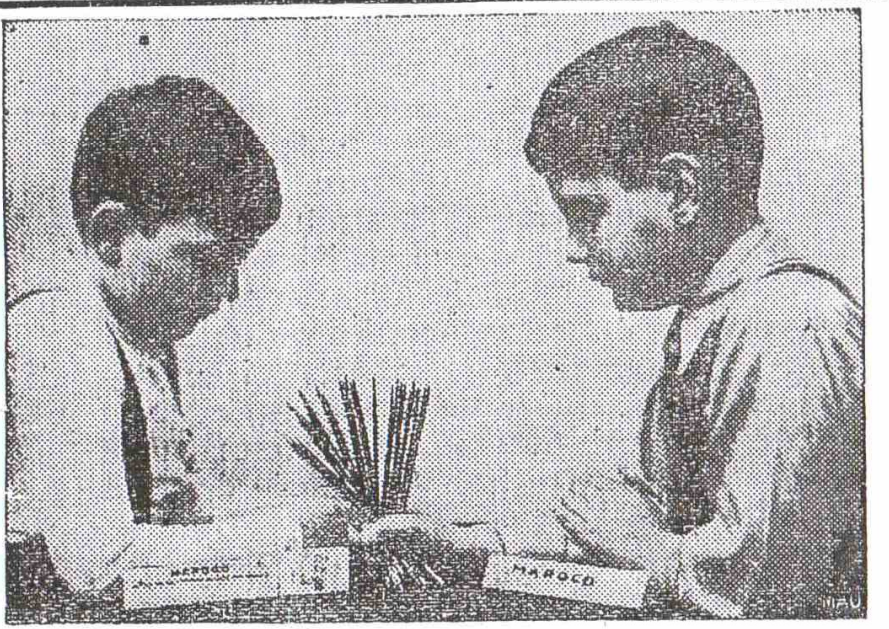

MAROCO, jocul cu beţişoare vibrante

este cea mai desăvârşită distracţie pentru toate vârstele
acasă şi în aer liber.

Instructiv, pasionant, amuzant!

Lei 40 la toate librăriile.

Depozitul general: Librăria Ig. Hertz, Bucureşti.

Purcărea EMIL: Born-24 August 1949

TIP. „FINANȚE ȘI INDUSTRIE" Str. Poetul Macedonschi. 9

Reconditionat: Octombrie 2012

EDITURA Ig. Hertz BUCUREŞTI

AVENTURILE ECHIPAJULUI „DOX"
APARE IN FIECARE JOI

„OCOLUL PĂMÂNTULUI IN AVION"

este lectura cea mai instructivă şi cea mai amuzantă pentru tineret. Autorul,

ARNOULD GALOPIN

ne plimbă prin ţinuturile interesante ale pământului, făcându-ne să trăim, odată cu eroii, aventurile minunate ale acestora, luptele lor cu fiare şi oameni, peripeţii pline de haz, departe de lumea civilizată. Şi-i vedem apoi întorcându-se acasă, încărcaţi de glorie şi cu un bagaj de învăţăminte din care ne împărtăşim şi noi, citind întâmplările pe cari le-au trăit în locurile acelea îndepărtate. — Romanul, în două volume mari şi groase, costă numai LEI 40 de volum.

LEI 5

Prezentatorul acestui cupon obţine orice număr, dela 1—60, din

COLECŢIA CELOR 15 LEI

plătind NUMAI LEI 10

în loc de Lei 15.

EDITURA Ig. Herlz BUCUREȘTI

AVENTURILE ECHIPAJULUI „DOX"
APARE IN FIECARE JOI

„OCOLUL PĂMÂNTULUI IN AVION"

este lectura cea mai instructivă și cea mai amuzantă pentru tineret. Autorul,

ARNOULD GALOPIN

ne plimbă prin ținuturile interesante ale pământului, făcându-ne să trăim, odată cu eroii, aventurile minunate ale acestora, luptele lor cu fiare și oameni, peripeții pline de haz, departe de lumea civilizată. Și-i vedem apoi întorcându-se acasă, încărcați de glorie și cu un bagaj de învățăminte din care ne împărtășim și noi, citind întâmplările pe cari le-au trăit în locurile acelea îndepărtate. — Romanul, în două volume mari și groase, costă numai LEI 40 de volum.

LEI 5

Prezentatorul acestui cupon obține orice număr, dela 1—60, din

COLECȚIA CELOR 15 LEI

plătind NUMAI LEI 10

în loc de Lei 15.